

Επίκαιρη ιεραρχία Χερούβειο Αγιορέϊστος
την τελευταία δεκαετία του Μακαρίου επαρχούς της Καρδίτσας, φέρεται
ότι από την περίοδο "Αγιοκαραϊστος". Η. Αγ. Βασίλειος 1949 - 951.

28.5
Ἐτὸν θεατὴν φιλοδίων τῇ 16/29^ῃ Αυγούστου 1957. -

Αγαπητέ ἐστα στρατηγός Λευκωνίδητα Πρέσβης διάδεικτος ωμού οντος πρώτης καταπληκτικής αποτελεσμάτικής διοίκησης της Τούρκας Δημοκρατίας επί της πατρίδος μας. Οι σημερινοί απορίες σχετικά με την επινοιακή στάση της Αθηναϊκής Δημοκρατίας επέστρεψαν σημαντικές για την επιτυχία της παρόντος πρωτοποριακού συνέδεσμού μας με την Ελλάδα. Η άλλη ημέρα της παρούσας περιόδου οι τουρκικές αρχές έκαναν μια σημαντική διάκριση στην έρευνα της απελάσης της Έλλης από την Ευρώπη, διακρίση που αποτελείται από την απόφαση της Αγοράκης να λειτουργήσει την ίδια ημέρα την παρούσα στην πόλη της Κωνσταντινούπολης. Στην παρούσα περιόδου οι τουρκικές αρχές έγιναν μια σημαντική διάκριση στην επιτυχία της παρούσας περιόδου, με την παρούσα περιόδου παρότι ήταν σημαντικός στόχος της αποτίναξης της Έλλης από την Ευρώπη. Το σημαντικότερό από τα δυο είδη διάκρισης που της έγινε μεταξύ της Ελλάδας και της Ευρώπης ήταν η αποτίναξη της Ελλάδας από την Ευρώπη, η οποία γίνεται από την παρούσα περιόδου παρότι ήταν σημαντική στόχος της αποτίναξης της Έλλης από την Ευρώπη. Το άλλο είδος διάκρισης που της έγινε μεταξύ της Ελλάδας και της Ευρώπης ήταν η αποτίναξη της Ελλάδας από την Ευρώπη, η οποία γίνεται από την παρούσα περιόδου παρότι ήταν σημαντική στόχος της αποτίναξης της Έλλης από την Ευρώπη. Το άλλο είδος διάκρισης που της έγινε μεταξύ της Ελλάδας και της Ευρώπης ήταν η αποτίναξη της Ελλάδας από την Ευρώπη, η οποία γίνεται από την παρούσα περιόδου παρότι ήταν σημαντική στόχος της αποτίναξης της Έλλης από την Ευρώπη. Το άλλο είδος διάκρισης που της έγινε μεταξύ της Ελλάδας και της Ευρώπης ήταν η αποτίναξη της Ελλάδας από την Ευρώπη, η οποία γίνεται από την παρούσα περιόδου παρότι ήταν σημαντική στόχος της αποτίναξης της Έλλης από την Ευρώπη. Το άλλο είδος διάκρισης που της έγινε μεταξύ της Ελλάδας και της Ευρώπης ήταν η αποτίναξη της Ελλάδας από την Ευρώπη, η οποία γίνεται από την παρούσα περιόδου παρότι ήταν σημαντική στόχος της αποτίναξης της Έλλης από την Ευρώπη.

Σπ. Καζαντζής

ΑΔΩΣ
38.9
ανταπόκριση τας σ. 8 άρχη αλαζού

την εργατική πολιτείαν.
Επειδή διαφέρονται ανθρώποι

„ΟΜΙΝΙΑ ΗΘΙΚΗ

μάλλον θεωρία πνευματική πονηθείσσεις έπος καὶ
ἐν μοναχοῖς ἐπαχίσου χερουβίμ σέγιορείσου.”¹

„Ἐπίστενος, διό ἐποιησος!”

„Ψυχή μου ἡσθυεε, ὀλεούεις τὸν προφυγανόντας φάγοντας
μαστιφίοις οἱ ἔγερσιν τὰς τὰς μαρτυρίας τοῦ Θεοῦ (ψαλ. ριγ' 11)
καὶ τὸν θεσινόριστον γένοντα χριστὸν τείχοτε „Ἐρευνάτε τὰς γραφάς“
(Ιωαν. ε', 39) κατέ τὸν ἀπόστολον Παύλον διασελεύοντας. „ὁ τόπος τοῦ
χριστοῦ ἐνοικεῖται ἐν ἵψει πτουσίως ἐν πάσῃ σοφίᾳ διδασκοντας
καὶ νοιδεργούντες ἑαυτούς. (κατ. γ', 16) Ο τόπος τοῦ χριστοῦ, ὅπου τείχει
οἱ ἀπόστολοι, ἐνοικεῖται ἐν ἵψει, εἶναι γέγονος διδασκαλία τοῦ αἵρετου
Εὐαγγελίου κατά τὸν ἀπόστολον Ιωάννην τείχοτε „Τὸν μὲν πρῶτον
τὸν τόπον ἐποιησάμενον περὶ πάντων, ἵνα Θεόφιλε, ὃν ὑγράτῳ ὁ γένος
ποιεῖται καὶ διδασκεῖται ἄχρις ἃς ὑμέρας ἐντειλαφέντος τοῖς ἀπό-
στολοῖς διὰ πνεύματος αἵρετος, οὓς ἐξετέσθη ἀνεγέρθη“. (Πράξ. α' 1).

„Ἐχομεν δέ τεσι τῷ τοιούτῳ πεφυγευμένον εἰς τὴν ἀνθρώπινην
φύσιν, τὸ ὅποιον ἔχει δινεφεν τὸν προσεγγίζυ τὸν ἀνθρώπον πρὸς
τὸν Θεόν. Βεβαιοῦται τούτο ἐπειδή ιστορίας τοῦ πατριάρχου Ἀβρασίου,
γενέρχου τοῦ ἑβραϊκοῦ ἔθνους, ὅστις οὐχί μόνον προήγαγε τῷ Θεῷ, ὅστις
εἶναι δυνατόν ἀνθρώποις, αἴτιος καὶ προσωρινοῖς καὶ ἐσυνθυμούργοις
καὶ τὴν περιτομὴν ἔβασεν ὡς αφραγίδα τῆς πρὸς τὸν Θεόν πίστεως
καὶ ἐπαγγεῖλς αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός αὐτῷ «Καὶ οὐ μη γένθυσεται τὸ
ὄνομά σου Ἀβραμ, αλλ' ἔσται τὸ ὄνομά σου Ἀβραμ», ὅτι πατέρα
πολλῶν ἔθνων σεδειπάσσεις καὶ αἴρεται σε σφόδρα, σφόδρα καὶ
θύων σε εἰς ἔθνη καὶ βασιλεῖς ἐπιστέλλονται καὶ στύων

¹ Εκ της "Ἄγιορ. Βιβλιοδίκης", ΝΔ, 1949, σ. 257-8, ΙΕ, 1950, σ. 53-4, 326. 8. 15, 1951 σ. 21-24. Σημβονείται την βιβλιοδίκην Μακαρίου ιερομονάχου πελλίδιου, φιλοδεῖτην
καὶ πεπληρωμένην τοιούτην την βιβλιοδίκην Μακαρίου ιερομονάχου πελλίδιου, φιλοδεῖτην

τήν διαθήκην μου ἀναφέοντος ἔμοι ωσπέρ ἀναφέοντος σου ωσπέρ
μεον τοῦ σπέρματός σου μετά σέ, εἰς τὰς γενέας αὐτῶν, εἰς διαθήκην
σιγίνιον ωσπέρ ἔσομαι αὐτοῖς Θεός. τοι ἐπεσεν Ἀβραὰμ εἴη πρό-
σωπον αὐτοῦ ωσπέρ προσεκύνετε εὖ κυρίῳ. τοι εἶπεν ὁ Θεός πρός
Ἀβραὰμ. Σὺ δέ τήν διαθήκην μου διατηρύσεις, οὐδὲ ωσπέρ
μα σου μετά σέ εἰς τὰς γενέας αὐτῶν. τοι αὕτη ἡ διαθήκη, ἡν
διατηρύσεις ἀναφέοντος ἔμοι ωσπέρ ἀναφέοντος τοῦ σπέρματός σου με-
τέον σέ εἰς τὰς γενέας αὐτῶν. περιγράψετε υψηλὸν πάντας ἀρσενικούς. ωσπέρ
περιγράψετε τήν σάκραν τῆς σειροβυστίας τῆμαν ωσπέρ ἔστοι εἰς συμβολήν
διαθήκης ἀναφέοντος ἔμοι ωσπέρ ἄμμον. τοι παιδίον σάκρην ψηρών πε-
ριγράψετε υψηλὸν πάντας ἀρσενικούς εἰς τὰς γενέας ὑμῶν». (Γέν. 17'). Τοῦ-
το βεβαιοῖ ωσπέρ οἱ απόστολος Ἰακώβος, εἰς τήν πρός Γαλατας ἐπιστολήν
του λέγει. «Τῷ δέ Ἀβραὰμ ἐπρέδησεν οὐτὶ ἐπαγγελία, ωσπέρ τῷ σπέρ-
ματι αὐτοῦ· οὐτὶ λέγει ωσπέρ τοῖς σπέρμασιν οὐτὶ ἐπὶ πολλῶν. ὅτι οὐτὶ^{οὐ}
ἐφ' ἑρός ωσπέρ τῷ σπέρματι σου, οὐτὶ ἔστι Χριστός» (Γαλ. γ', 16).

4. Ο Θεός ἀσύρματος ὡν πᾶς ἵνερος μετά τοῦ Ἀβραὰμ;
μετά τοῦ λογισοι, τοῦ ὄποιον ὀνομάζεται ωσπέρ συνειδήσεις ἀναφέοντος
ἀναφέοντος φυχής ωσπέρ νοούσης ωσπέρ τοῦ: «Οἵτινες ἐνδείκνυται τό-
τερον τοῦ νόον γραπτόν εν τοῖς σαρδίνισι αὐτῶν, συμμαρτυ-
ρούσης αὐτῶν τῆς συνειδήσεως ωσπέρ τοῦ μεταξύ τοῦτων τῶν λο-
γισμῶν σατυρωρούντων οὐτὶ σπολογομυκίνων» (Γραμ. θ', 15). Εἰς τοῦ
τογισμού τοῦ ανθρώπου ἴντυνεται ὁ Θεός τὰς βούλας ωσπέρ τοῦ προ-
σαρμάτας του, τοῦ οἵτοις αἰσθάνεται, οὐτὶ ἀνθρώπος, ὡσπέρ νο-
ταὶ αἰνούγεις ωσπέρ τοῖς φαίνεται, τοῦτο εἴ τις πολλῶν ωσπέρ
εἰς τοῦ γιωντος τοῦ τῆς κλίμακος, οὔτε τις ἀποστείλας τὸν φοιτη-
τήν αὐτοῦ πρός ὑπηρεσίαν ωσπέρ τὸ ἐσπέρας ἐπανελθών. «Μήτι
μή τι σαρπίον συνίγγεται, οὐτὶ ἀνέπιστον, οὐδὲ τίδος με, φυσικού, παρηκ-
μέθης. ἔμεττε μικροῦ πιέσειν ωσπέρ τετελέσθεις συνερίθειν, οὐτὶ αὐτῆς βα-
θέως δύπνωστε, εἴ μη γε τῆς τῆς ἀπελούσαι φυτῆς σιγθεῖς. ἔξανεστην
εε τοῦ χώρου, εν τοῖς μεταξύ τοῦ περίβολου μεσογάνης, εε τοῦ τίδον
ελεύθερον σαρποποδέντος εἴ τις». Ο δέ γιωντος οὐτε εφύγεται, οὐτε
μνογίωνται επειδή τοῦ φοιτηντοῦ γέγενος οὐτὶ ἐνέργεια εἴτε τοιστοποστο-

μησικών επέρ οὐ φοιτητοῦ γέχετο, ἡ δὲ ενεργεία εῆς τρισποστά
του καὶ ἑταῖρας θεούκτος ἐπίπτωσε τῷ φωνῇ εἰς τὸ λόγον τοῦ φοιτητοῦ.

„Δέχεται δέ τὸ λόγιον τοῦ ἀνδρῶν καὶ σερνφιωσέρους
τόγους καὶ θεωρίας κατά τὸν ὄποστολον Πτολεμόν, ὅστις ὑρπάγει
τὸν Παραδείσον “καὶ ἔκουσεν ἀρρυγεις ψήκατε, οὐδὲ εἴσοις ἀν-
θρώπῳ ταῦτας” (θ' Κορ. 16', 4).

„Δυστυχίας ὄμως! τὸ λόγιον τοῦ ἀνθρώπου ἐνευρίσκει καὶ
παρατίνει ἢ αἱμαρτίας καὶ καθίσταται τοῖς ἀνθρώποις πεντάγονοι, κα-
τὰ τὸν ἴεροφαίγην φάσσεοτας· «Ἄνθρωπος ἐν τοιχῷ μὲν οὐ συνίστε,
παρασκυτεθῆτε τοῖς κυρίνεσι τοῖς ἀνούκοις καὶ ἀρσοιώδῃ αἵτοις»
(Φαγ. μ', 8). Η μετάνοια ὄμως καὶ ἢ εὔομοτογεισ. τὴν οντοτητὸν τοῦ
παναγίου πρακτικὸς ἐγείρονται καὶ ἀνορθόστιν αὐτό. ταῖς ὅταν τὸ
λόγιον ἔγει τοῦ φυσικοῦ τον ταξίν ἀναχαιτίζει τοῖς νοῦν τοῦ ἀν-
θρώπου σέπτο τὴν αἱμαρτίαν, κατέ τὸν λόγοντας. Φίστερ, εἰ βρύμασιαν
δαίσκει τὸν ἀδελφὸν μου οὐ μή φάγη πρίσε εἰς τὸν αἰνεῖα, ἵνα μή
τὸν ἀδελφὸν μου συλλαβίσω” (Α' Κορ. γ', 13).

νίκου του, δταν τὰ τέκνα του ἔχυνον τὸ αἷμα τῶν ἁψθον τὰς ἐθελούσιον διὰ τὴν αἰσιάν ἔκβασιν τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον τῆς πολιτικῆς τοῦ φασισμοῦ, τοῦ ζωτικοῦ χώρου καὶ τῆς στρατηγικῆς σκοπιμότητος.

Θαρσεῖτε Κληπτοί αδελφοί· Τὸ ἀδούλωτον φρόνημα τῆς ἐλληνικῆς ψυχῆς τας προοιωνίζεται τὴν ταχεῖαν ἀπὸ τῶν δεσμῶν λύτρωσίν σας. Τὸ τέλος τῶν ζεινῶν καὶ δοκιμασιῶν διαφαίνεται διὰ μέσου τῶν νεφῶν, τὰ δποῖα τόσα ἔτη γάζας ἐσκότιζον. Ή κροκόπεπλος αὐγὴ τῆς ἐθνικῆς ἐλπίδος ροδίζει εἰς τὸν δρέποντα τῶν πανελλήνων πόθων. Τὸ ὄντερον τόσων γενεῶν δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ μετευσιωθῇ εἰς πραγματικότητα, διὰ τὴν δποῖαν τόσους ἀγῶνας καὶ μόχθους κατέβαλον τὰ ἡρωϊκὰ τέκνα τῆς Κύπρου εἰς ἓν καὶ μόνον ἀτενίζοντα ἀπὸ τριῶν γιλ. ἔτῶν, εἰς τὴν ἐλευθερίαν, μὲ τῆς δποῖας τὸν θούριον αἱ μητέρες σᾶς ἔβασιαλιζον. Οἱ θρῆνοι σας, διὶ ἀγῶνες καὶ αἱ θυσίαι σας χάριν τῆς χριστιανικῆς Ελλάδος κοσμοῦν τὸν δακτύλιον ἀρραβώνα, δ ὅποῖς θὰ σᾶς συνδέσῃ καὶ πάλιν οὐ τὴν μεγάλην σας Μητέρα, ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ ἀθλοθέτου Κυρίου ήμῶν.

Θαρσεῖν χρή, ταχ' αὔριον ἀμεινον ἔσται

(Ἐκ τῆς συντάξεως)

ΟΜΙΛΙΑ ΗΘΙΚΗ

"Η μᾶλλον θεωρία πνευματικὴ πονηθεῖσα ύπὸ τοῦ
ἐν Μοναχοῖς ἐλαχίστου Χερούβιμ 'Αγιορείτου.

Ἐλήφθη ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης Μακαρίου Ιερομονάχου Κελλιώτου,
Φιλοθεϊτικον Κελλίον ἀγιος Κωνσταντίνος

257-

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 258 τοῦ ιδ'. ἔτους 1949) κηρύσσοντα φωνῇ μεγάλῃ, τίς ἔστιν ἀξιος ἀνοίξαι τὸ διδύλιον καὶ λῦσαι τὰς σφραγίδας αὐτοῦ; Καὶ οὐδεὶς ἡδύνατο ἐν τῷ οὐρανῷ, οὐδὲ ἐπὶ τῆς γῆς, οὐδὲ ὑπὸ κάτω τῆς γῆς, ἀνοίξαι τὸ διδύλιον οὐδὲ θλέπειν αὐτὸν ("Αποκ. ε' 12).

Ἐις τὸν ἄδην πρὸ Χριστοῦ ὑπῆρχε κεκλεισμένον ἀπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος, καὶ δίκαιοι, καὶ ἀμαρτωλοί, καὶ προφῆται καὶ σοφοί, δικαίως οὐδεὶς ἡδύνατο ἀνοίξαι τὸ ἐσφραγισμένον βιβλίον. Εἰς τὸν ἄδην κατῆλθε καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ τοῦ Χριστοῦ Ἰωάννου, διότι «Ἡ τοῦ Προδρόμου ἐνδιξος ἀποτομή, οἰκονομία γέγονε τις θεϊκή, ἵνα καὶ τοῖς ἐν ἄδη τοῦ Σωτῆρος κηρύξῃ τὴν ἔλευσιν.» Εἰς τὸ δεσμωτήριον τοῦ ἄδηου διπήρχον πύλαι χαλκαί, καὶ μοχλοί σιδηροί.

ροί, καὶ πυλωροί, κατὰ τό· «ἡγοίγησάν σοι Κύριε, φένψ πύλαι θανάτου, πυλωροί δὲ ἔδου λιδύντες σε ἐπτηξιν, πύλας γάρ χαλκάς συνέτριψες, καὶ μοχλούς σιδηρούς συνέθλασας». Ἐσπερινὸς ἥχος δέ· 'Ανατολίου τροπάριον γά'. Αἱ πύλαι αἱ χαλκαί, καὶ οἱ μοχλοὶ οἱ σιδηροὶ καὶ οἱ πυλωροὶ σημαίνουσι τὴν κυριότητα καὶ ἔξουσίαν τοῦ σατανᾶ ἦνπερ εἶχεν ἐν τῷ ἔδυ, τοῦτο δὲ στιν τὸ ὑπὸ κάτω πάσης γῆς καὶ θαλάσσης χάρος. Τὸ χάρος τοῦτο δεδηιούται καὶ ἔχ τῆς παραδολῆς τοῦ φλογίζομένου ἀσπλάγχνου πλευσίου λεγούσης. «Καὶ ἐν τῷ ἔδυ ἐπάρχας τοὺς ὀφθαλμοὺς κύτου (ἐνγοεῖται τοὺς νεφερούς.) ὑπάρχων ἐν δασάνοις, δρᾷ τὸν Ἀδραχάμ ἀπὸ μυκρόθεν καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις κύτου. Καὶ κύτες φωνήσας εἰπε· πάτερ Ἀδραχάμ ἐλέησάν με καὶ πέμψον Λάζαρον, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου κύτου ὅδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσάν μου διὰ δόσυνῶμας ἐν τῇ φλογὶ τάύτῃ». Καὶ κατωτέρω «καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις, μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα διετήρικται (τοῦτο δὲ τὸ ὑπὸ κάτω τῆς κτίσεως ἀπειρον χάρος), δπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἐντεῦθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ὑμᾶς διαπερῶσι (Δουκ. ιε' 23 - 27).

Ομως κατὰ τὴν κοινὴν ἀνθετασιν θέλουσιν ἀναστηθῆ καὶ οἱ ἀπιειοι καὶ οἱ εἰδωλολάτραι καὶ οἱ αἵρετοι καὶ πάντες οἱ ἀμαρτιώται καὶ αὐτοὶ οἱ σταυρωταὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὸν λέγοντα «'Ιδού ἐρχεται μετὰ τῶν νεφελῶν καὶ δψεται αὐτὸν πᾶς ὀφθαλμός, καὶ οἵτινες αὐτὸν ἐξεκέντησαν» ('Αποκάλυψις α'. 7). Καὶ διὰ νὰ ἀκούσωσι τὴν τρομερὰν φωνὴν τοῦ δικαίου κριτοῦ τὴν λέγουσαν. «πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι (ἢ δποία θὰ ἥχη αἰωνίως εἰς τὰς ἀκοάς αὐτῶν) εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ δικαίῳ λῷ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ» (Ματθ.

Γένεσις ἡγίασται, ἀντροθέωσαν, ἀσιδήρε, αγγελούσαται

κε'. 41). Τοῦτο δὲ προϊδὼν δι προφητάναξ ἐψαλλειν «ἀποστραφήτωσαν οἱ ἀμαρτιώλοι εἰς τὸν ἔδην (Ψαλ. θ' 18).

Ἐκεῖ λοιπὸν εἰς τὸν ἔδην προπορευθεὶς καθὼς ἀνωτέρω εἰδομεν δι Πρόδρομος Ἰωάννης, ἐκήρυττε τὴν ἔλευσιν τῆς τεθεωμένης ψυχῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα θεοπρεπῶς καὶ μετὰ πάσης εἰρήνης καὶ χαρᾶς ἀποδεχθῶσι τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τοῦτο δὲ τὴν τεθεωμένην ψυχὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ νάμον ταρχθῶσι τῇ ἀθρόᾳ παρουσίᾳ αὐτῆς. Τότε δὴ κατὰ τὸν προφητάνακτα «προέφθασαν ἀρχοντες ἔχόμενοι ψιλλάντων ἐν μέσῳ νεκρίδων τυμπανιστριῶν (Ψαλ. ξε' 26). Τί δὲ ἐψαλλον; Ωσαννά εὐλογημένος δι ἐρχόμενος ὠσαννά δ Θεός ἡμῶν, διδ καὶ ἡκουσαν «ἔξελθετε ἁγιαμεν ἐντεῦθεν». Καὶ δισι τὴν ἀκολούθησαν ἀγενίδικσεν αὐτοὺς εἰς τὸν «κόλπον τοῦ πατριάρχου Ἀδραχάμ», τοῦτο δὲ στιν ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν, διέτι «δ καταβὰς αὐτός ἐστι καὶ δ ἀναβὰς ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν. (Ἐφεσ. δ' 10). Ἐκεῖ λοιπὸν εἰναι δι πόλεις δι ἀγίας τῶν πατέρων ἡμῶν, δι γνω 'Ιερουσαλήμ· «ἡ ἔχουσα τοὺς θεμελίους τῆς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς δ Θεός (Ἐδρ. ια'. 10).

Οἱ πολιτεῖαι τῆς πόλεως ἔκεινης συνδιαιτῶνται τοῖς ἀγίοις ἀγγέλοις καὶ συμπανηγυρίζουν καὶ ὑμνολογοῦν καὶ δοξολογοῦν καὶ εὐχαριστοῦν σὺν αὐτοῖς, καὶ σὺν αὐτοῖς διλέπουσι τὴν κατοικίαν τοῦ Θεοῦ, τοῦτο δὲ τὸ ἀπρόσιτον φῶς, κατὰ τὸ «δ μένος ἔχων ἀποκατάσιν δ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον. (Α'. Τιμόθ. ζ'. 16). Οτι δὲ αἱ συνδιαιτῶμεναι τοῖς ἀγγέλοις ἐν τῷ νοερῷ παραδείσῳ ψυχαὶ διλέπουσι ἀπερ διλέπουσι καὶ αὐτοῖς. μαρτυρεῖ δ ἀσματογράφος τοῦ κανόνος τοῦ δσίου Καστινοῦ εἰς τὸ τελευταῖον τροπάριον τῆς διγόνης ψιδῆς λέγων. «Κάλλους νοητοῦ ἀπολαύεις ἀπολυθεὶς τοῦ σώματος, καὶ

“Καὶ εἴ χρονεῖ μαί τά Σεραφίμ^[ΠΤΕΡΩ] ποτέ οὐσιών τῶν ἄγγελον⁴
τοῦ ἀπρόσιτον φυτός, καύκο δηλοῦσι, ταύτη ποτὲ ὅμητος τοῦ χρονί-
τηρ, ὡς αἱ ἔξι πτερυγες τοῦ Σεραφείτη διότι μή δυνάμενος ἔτσι
ασπείρων ἢ ἀπενίσαι, πατύπονοι ταῖς ὕψεις ταῖς τούς πόδας, ταῖς
ἔστιν ἴστανται, εἰς τὴν ἴδιαν βάσιν. Οὐ ἔργον ἔχει αντέ πρὸς τὰ
ἀντεπέρων, ἀλλ' ὡς φύσις οὐ βούθει αντοῖς, ὅπως μαί ὁ ἀπόστολος ποτὲ
τοις μή. Βασικάσσας τοῦ φυτολαρυγίαν τοῦ θεανθρώπου οὐχοῦ Χριστοῦ,
ἄνπερ εἶδεν ἐν περγυμνίῳ ἐπεσε πατέρε γῆς μαί οἱ ὄφειλοι τοῦ
ἐθαρρεύθησαν. Τοὺς δέ αυτούς ἐπαθον μαί οἱ τρεις προύριτοι μαθ-
τεί τοι οὐχοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ Θαβώριον ὄπος, ὅταν εἶδος ἀπα-
στράφαν τό φυτεύον αὐτοῦ φύτον. Πόσον δέ απέκει τοῦ οὐρανοῦ τό
ἀπρόσιτον φύτον; Εἰναι ἀγγελοτον, διότι οὐκέ τοῦ παῦτος στοις ὑπόπ-
ημεὶς τοῦ παραδείσου μᾶς ὑρράνεισε, αλλ' ἐκεργύρυζεν τοῦ οὐλ-
ῆρον ἀνθίτη λατύσσαι”. Εἰναι δέ περονοι οὐρανοι μαί τοῦ ἀπρό-
σιτον φυτούς ὡς ἄντας οὐρανοσαγήρος οὐρανος τοῦ πατριάρχου
Ιεραπέτη ὡς ἔρεψυχος θρόνος τοῦ Θεοῦ, ἔνδε περιπολεύουσι τό δε-
γεινάκε ταύτας μαί οἱ ἄγιοι πάντες σὺν τῷ πατριάρχῃ Αβραάμ.
Εσεῖ δέ ὡς κεθενεινη ψυχή τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἐν ερισινη
μεροις ἀρεβίωσεν εἰς τοῦ ἄδον, τῷ δειλῇ δυνάμει τοῦ προπάτορος
ψυχήν Αβραάμ μαί πάντας στοις εὑρίσκεται τοῦ πρα-
βροντον πιστεύσατες μαί προσειρρεισεως γνογούθησαν. καὶ ἐγός
τούς τριες γηρέρας ματεύθεν, “ὅρθρον Βαθέως” (Ποικάλις αφ. αδ') ἐν
τῷ καφή, ἐνθα διετέλε τοινεαρικένον σύκας σεντῆς μαί ἐνθεῖσα
ἀνέστη ἐε νεεράν σέφερτοισιν τῷ θειακῇ δυνάμει. καὶ ἐπι τε-
σαραφένοντας γηρέρας μέτα τούς ἐε νεεράν ἀνάστασεν ἐφαντωστη
ἔστιν τοῦ οὐχοῦ Χριστός τοῖς ἄγιοις αὐτοῖς μαθηταῖς μαί ἀπο-
στόλοις, ἐν διαφόροις ματροῖς μαί τοῖς πρὸς περιστοκέραν
θεοβασιών τοῖς ἐε νεεράν ἀναστάσεως τοῦ. τούς δέ τετανάν
γηρέραν παριγγεῖτεν ματοῖς μαί εἶπε ποτέ. “καὶ ταῦτα εἰπού-
τενόνταν αὐτῶν ἐπύραν μαί νεφέτῃ υπέχετε αὐτοῖς ἀπό τοῦ
ὄφελοντος αὐτῶν. καὶ ὡς ἀπενίσατες γῆραν εἰς τὸν οὐρανὸν πο-

ρευμάτου αὐτοῦ (πραγ. αφ. α').

“Εἴτε γένος ἡ θεοῖς χριστός τούτος εἰπείν
καὶ οὐρανοῖς καὶ εἰσὶ γένος ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου ψυχῆς, ἀφ' οὗ
οὐκ εἶπεν ποτέ καὶ τούτη τῇ θεότητι, οὐδομολογεῖτος τῷ πατρὶ καὶ
τῷ σῷ τούτῳ πατέρᾳ. Ταῦτα δέ, φίλος μου, εἰπεῖν θεότητι, καὶ οὗτος εἰναι
ἀνθρωπότητι; εἴτε αὐτῶν τοις αὐτοῖς τοῖς πυρίνοις ἀπόροις
μετὰ τούτων εἰναι ἀνθρώποις τοῖς κυρίοις τούτοις χριστοῦ
ἀντίτιται γένος τούτων ὄρθοδοξίας καὶ τούτης ὄρθοδοξίας καὶ βεβαντική-
ναι χριστιανοῖς καὶ ἀνεμποδίστις εἰσέρχονται εἰς τὸν κοινὸν
τοῦ Πατέρων ἀνθρώπου φόροι εἰπεῖν παρούσις γάντις παταρά-
φων τὰ ὄντας ταῦτα ταῦτα εἰς τοὺς βίβλους τοὺς γάντις. Οὐ μάλα δέ,
μενοντοῖς γράφειν, εἴτε γένος τούτων πίστις, γένος δέ μετά τοῦ εἰσι-
τούσας ἔργος αὐτοῦ τοῦ καπετινότερον (διότι καὶ ὁ μεγάλους
φαρισαίος εἶχεν ὄγκον τοῦ ἔργου, αὐτοῦ γένος τοῦ μετατρέπειν τὰ
γραμμάτια). Θέντος δέ τοῦ χριστοῦ μαρτυρίου. “Οὐ, δέ, ἀποτίνα-
γεντος γράφουσιν οἱ βουλοφενοὶ τὰ ὄντας ταῦτα, διηγοῦ-
σαι εἰς τοὺς κατόπιν λουτέοντας ἀγίου Εὐαγγελίου, τούτοις τοῦ
χριστοῦ προς τοὺς μαθητάς αὐτοῦ. “Ταῦτα εἰναι τούτων μη
χαιρέτε, οὐτε τὰ παιματα τοῦτον εἰπεῖν ἀποτίναγετε, χαιρέτε δέ μα-
τηρ, οὐτε τὰ ὄντας τούτοις εὐραίφυτα εἰναι τοῖς οὐρανοῖς” (αφ. ε').

“Οὕτως ἐφ' ὅσον εὑρισκόμεθα εἰναι προσκαίρικα γάντια
διηγοῦσεν, οὐτε δέ γραμματίζεται, τὰ διαγραφῶν, τὰ ὄντας ταῦ-
τας εἰς τοὺς βίβλους τοὺς γάντις, ὃν καὶ μετά πολλοῦ σειτονταί ἔργα-
φυσαν, διότι καὶ ὁ Ιουδαίος λοιδός γραμματεῖτος ἵνα σὺν
τοῖς τοιποισι ἀποστόλοις τοῦ ιησοῦ χριστοῦ. Φυσικός ὅμως
ὁ δύνατος! γένος τοῦ ἀρχιρίου καὶ τοῦ ὄντος τοῦ

ἔγινει ψυχή τούτης της βίβλου τῆς φυγῆς καὶ χοροῦ τὴν ἀποστόλην
ἀπέρριψεν προδότης γυνόκερος τοῦ ιδίου διδασκάλου.

«Οὐαν δέ οὐδὲν πρόνοιας ὄριον τὸ τέλος τῆς φυγῆς τοῦ
ἀνθρώπου, λεγεῖτε, τούτου σεγγέτου, τοῦ γεωγράφου πνεύματος καὶ
παραπλανανούσοι τούτην φυγὴν τοῦ γεωργεμένου ἀνθρώπου εἰς τούτην
βίβλον τῆς φυγῆς κατὰ τοῖς τίτορας «Οὐχὶ πάντες εἰσὶν γεωγρά-
φοι πνεύματος εἰς διακονίαν ἀποστέλλονται διὰ τούτους μεττότας
εγγροφειν σπηλιάν;» (Εβρ. αφ. α') καὶ διαπορθρεύοντιν αὐ-
τούς διὰ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τοὺς πόλεις τοῦ Ἀβραάμ, ὅπως καὶ
τούτην τοῦ πνεύματος πατέρον, ἔνθατος προεφυρεῖν πολεύοντας καὶ
σεγγέτινά τούτα τὰς ἔχοντας ἐπὶ σεβατήρων μετά τοῦτον τούτην θεογονο-
καὶ σειτικέρθεντον μαρτύρια, τούτην προσέσειδε καὶ ἀντιγράφο-
ρα τοῦ ὄρθοδόξου χριστιανισμοῦ. Οὐαν δέ αντικονοῦσι οὐ-
ρανοί, μαρτυρεῖται καὶ πατέρων πατέρων εἰναγγείλων τίμων. «ταῖς
βαπτισθεῖσιν οἱ λιγοῦσι ἀτέθη εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος καὶ ἴδου
ἀνεψιχθυσαν αὐτῷ οἱ οὐρανοί καὶ εἶδε τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ
κατασταθείνον ἀστέρι περιστεράν καὶ ἐρχόμενον ἐπ' αὐτόν» (αφ. γ')
καὶ οὐ πριγκίπατος εγένετος ἐβόησε καὶ εἶπεν «ἴδου θεωρῶ
τοὺς οὐρανούς ἀνεψιχθυσάντους καὶ τὸν νιόν τοῦ ἀνθρώπου ἐπειδή
τίμων ἐστίντο τοῦ Θεοῦ» (Γραφ. αφ. γ').

«Οἱ ἁγιοτάτοι δέ καὶ οἱ τίμιοι οἰκιστές, οἱ αἱρετικοί καὶ οἱ ἐν
αἱρετικοῖς πεφορειασθείσοι καὶ αἱρετικούχως ἀποδημούσοις
ὄρθοδόξοι χριστιανοί, παταβιβάσθατοι εἰς τὸν ἄδυτον (ἔνθατοι
πιστούσοι τὸν φιλοτιμούσον ἁσπιζαχνον πτονίον) φιλοτιμού-
σοι εἰς τούτην τηρίσιν τοῦ διασειδοῦ τηρίσι κατά τούτην συνε-
ζεισαν τοὺς αἰώνας τούτους καὶ τούτην δευτέραν παρουσίαν τοῦ
Κυρίου ἡγεῖται λιγοῦσα χριστοῦ, διὸ γὰρ καὶ τότε. «Στοπεροῦν συ-
τέλεσσαν τὰς γιγαντιαῖς καὶ πυρὶ γεγανταίεται, σύντος ἔσσαν ἐν τῷ

ουνελεῖσε τοῖς σιννοῖς τούτοις. Αποστέλλει ὁ νιός τοῦ ἀνδρῶν τοὺς ἄργειους αἵτοι υἱοί συντέχουσιν εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ μάρτιας τὸν οὐεκίνδετον υἱοῖς ποιούντας τούτην ἀνομίαν υἱοῖς
βαλούσιν αἵτοις εἰς τούτην καθείλειν τοῦ πυρός, ἐκεῖ ἔσται
ὁ καρδιός υἱοῖς ὁ Θρυγγός τοῦ ὄδοντων" (Ματθ. 13, 49) ταῖς
θιάριαις, τὰς ὄνοιας διαταρεβάντες ἐδῶ ἡ περίοδος τοῦ βιαστήριου,
εὑραίνονται τὰς ἐνσέριπα κετύνια υἱοῖς τοῖς δοκίμονας, τοὺς
περιπολεῖστας ἐν ὅλῃ τῇ γῆς κτίσει, τοὺς ὄποιούς θέλουν συ-
λλέγει οἱ ἄγιοι ἄργειοι υἱοὶ τοῦ τοῦ βαζίων εἰς τούτην τὴν γῆν τοῦ
πυρός υἱοὶ θείου. Τοῦτο Σεβαστοῖς υἱοῖς ὁ Θεολόγος εἰς τὴν Ἀπο-
κάλυψιν λέγειν. «Καὶ ὁ διάβολος ὁ πλανῶν σείτοις ἐβγάλει εἰς τὴν
γῆν τοῦ πυρός υἱοὶ θείου, ὃπου κόποις θύριον υἱοὶ ὁ φυσο-
προφύτης υἱοὶ βασανισθύσονται ὑμέρας υἱοὶ νυκτός εἰς τοὺς
σιννας τῶν σιννών» (Αεφ. 1ε').

«Τίδε τό διάβολος υἱοὶ τόν φυσιδοπροφύτην, ὃπου δια-
ταρεβάντες ἐδῶ ἡ περίοδος τῆς προφυγείας, ὅτι πρό τοῦ διαβό-
λου θάει εὑρίσκεται εἰς τούτην τὴν γῆν τοῦ πυρός υἱοὶ θείου, (ἴως
διότι ἐθεοποίησαν τόν ἐαυτόν τους. ἀντιχριστοι γεγονότες) υἱοὶ
δέ γε ταῖς ἀναστυθεῖσιν εἰς τούτην σεινήν ἀνδασσονται, οὕτως ἐν τῇ
γῆν τοῖς πυροῖς θέλουν λάβει, (εἰσι δὲ τούτην ἐξαρθροῦ) τούτην ἐνα-
ταξίην τὴν συμάκτην αὐτῶν. Πτοιοι δέ εἰσιν αὗτοι; ὁ τοῦν τοις
τοῖς αἵτοις υἱοῖς ὁ προφυγάντος ἐψαλλει, ὅτι ἀναστύγονται ἀν-
θεῖς ἐν τερίσει» (Φαν. α').

«Μετά τούτην ἐν τῇ γῇ γῆν τοῦ πυρός ἀπόρριψιν τὴν δοκί-
μων. ἢ γῆ υἱοὶ ὁ αὔρατος θάει ενταχθῶσι, τίχυοι ὁ πλειός.» Καὶ
ιοτει περιβολαροὶ ἐψήσις αἵτοις υἱοῖς αἱταριστονται». (Σεβρ. αι'
18). Καὶ ὁ πλεύρος ἐν τῇ δευτέρᾳ αἵτοις ἐπιστρέψει περὶ τῆς
δευτέρας παρουσίας τοῦ κυρίου ὑμῶν γῆγον Χριστοῦ τίχει.

«“Ηξει δέ καὶ ἡμέρα τοῦ κυρίου ὁς περίπτερος ἐν τούτῳ τοῖς οὐρανοῖς ἔστιν ἄφρω), ἐν γάρ οἱ οὐρανοί πολύγονοι παρείσιονται, οὐδοιχεῖα δέ πανούσιμηνα λιθόγονται καὶ γῆ καὶ τάχα ἐν αὐτῇ ἔργα παρακεκαγόσσαν” (Β' πέρ. γ' 10). Τὰ οὐρανεῖα γοινόν, τὸ χῶμα, σεις πέρας, καὶ θάλασσας καὶ τάχα ἐν αὐτῇ, “πανούσιμηνα λιθόγονται”. Αἰσχυνέσθωσαν γοινόν οἱ πεπλανυμένοι χιτώνες οἱ περιφεύνοντες τὸν γήγενον Χριστόν τὰς ἔλατος ἔφιππος καὶ τὰς τοῖς ποιγόνι ἐπίγειον χιτίες τὴν βασιλείαν, ἐν τῷ φίᾳ ἵπποι θάσι μεναρίνοι καὶ ἀνύπαρκτοι πατέρες τοὺς σπόσσορον πέρον. Ότι δέ καὶ θάλασσας θάσι πακακελάτη καὶ θάσι χιρύγους εἰς τόμην ὅν βεβαιούται ἐν τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοφόρου λέγοντος: “Καὶ εἶδον οὐρανούς καὶ τοὺς καὶ γῆν καὶ νερόν· Οὗτορ πρώτος οὐρανός καὶ τῷ πρώτῃ γῇ παρῆγε καὶ γῆ παρασταθεῖσα οὐκέτι τούτην ἔτι», (Απο. Κα¹).

“Εἰς τόπον δέ πατέρων θάσι πακακελάτη, τὰς οὐρανεῖας καὶ μαγιστρούς καὶ ἄπειρος θαλασσῶν; Οπως ἐπειδή μή ὅντος παρύκθυσαν ἄφρως εἰς τόπον εἶναι, οὕτω πάγινον ἐν ριπῇ ὄφθαλμοῦ πακακελάτηνται καὶ θάσι χιρύγουν εἰς τόπον μή ὅν, τῷ διαφυτικῷ δυνάμει τῆς ἔντονος καὶ τριποντοστάτου Θεοτύπου. Διότε τὰς ἄφρως μέταποτε γενέσθαι ἐν ἐπεινῇ τῷ ἡμέρας φύσι καὶ οἱ σπόσσοτος πτοεῖται εἰς τὴν πρὸς κορινθ. πρώτην ἐπιστολήν αὐτοῦ. «Ἄροι μυστηρίου ἥρειν τίσιν. Πάντες γένεται οἱ κοινωνούσι τοις πάντες δειπνούσι, ἐν ἀπόρησιν ἐν ριπῇ ὄφθαλμοῦ ἐν τῷ γενέσθαι τούτην τούτην παραπίπτει. Σαρπίσει γάρ καὶ οἱ νεκροί τοις γεράθησανται ἀφθαρτοί καὶ τοῖς ἀπαλλαγόμενοι», (Α' Κορ. Ιε², 51). Τὴν ἄφρων δευτέραν παρουσίαν τοῦ Κυρίου γένεται γήγενον Χριστοῦ βεβαιοῖ καὶ γάρ πατέρες μαρτυρίον Σιναγύρων λέγον. «Σλοπερ γάρ καὶ ἀστραπή ἐξέρχεται ἀπό ἀνατολῶν καὶ φαίνεται ἐώς δυσκόλην, οὕτως ἕσται καὶ γάρ παρου-

σίας τοις νιοῖς τοῖς ἄνδρισπου». καὶ σατανέρων «καὶ ἀποστελθεῖς τοῖς ἀγγείοις αἵτοι περὶ τὰς σαρπίγγας φυγῆς μεταβήτης καὶ ἐπιουράζοντος τοῖς ἐπιχειροῖς αἵτοι εἴ τινας θεούς παραπλανώμενοι ἀνέβησαν, ἀπόσπειροι διαπλανώμενοι τοῖς ὑπερβολαῖς τοῖς ἀνθετοῦσιν» (Ματθ. 13, 31).

Τέμενος διάστημα

«Ἄγας ἦτε, φυχή μου, ἐποτυπραγμάτωματεν καὶ ἐξεργασθεῖς χάριτι Χριστοῦ, οὗτον γεννιθύμεν, ἐν κόμψῃ ἢ προτεσσοῖν εἴ τις πράτης σεῖτος τοῖς θείοις γραφήσι, τούτη διατάχεται περὶ τοῖς ιεροῖς. Τέμενος δέ ἡς ἐξεργάσθεν καὶ ἔρευνήσθεν περὶ τοῖς ιεροῖς, ἵνα ἀποστέλλομεν θείαν γρίνοιν καὶ φυγὴν αἰνίνιον εὑραμεν, διότι τέλει.» Ηὕτη ἐστιν ἡ αἰνίνιος φυγὴ, ἵνα γινθουσίσε τοῖς μονον τὸν ἀληθινὸν Θεόν καὶ ὅντες εἰπεῖσθαν γιγαντὸν Χριστού» (Ιωάν. 1, 1'). Παρότι μὲν τοιοῦτος αἰνίνιος πάντοις πρὸς διεύδυνσιν τοῖς ἱκετεύοσις ἔργοις, τέλην «Ταῖς γαῖρ ἀεράστας αἵτοι ἀπό ιεροῖς μονον τοῖς ποιημέσοι νοούμενοις καθεδράσαι, ὃτε σεῖτος αἵτοι διακεφεις καὶ θείοτης, εἰς τοῦ εἶναι αὐτούς ἀναπολογήσους» (Ρωμ. 1, 19. φ. αε'). «Ἄς ἀρχίσημεν τοιοῦτον γάγραν ἔργων τοῦτο τοῖς δραστοῖς (χούντρας) εἰς ἀεράστας τοῦ Θεοῦ νά ἐρευνήσημεν, ὅτι ὁ ἐμπορογράφος τοῦ δευτέρου χρονικοῦ τοῦ ἐπερινοῦ τοῦ πράτης γιγαντού, καθεδράσθητος ἐν ξεργάτησιν τούτη περιτομή τοῦ Σωτῆρος γιγαντὸν γιγαντὸν Χριστοῦ γέγει.» Ο πάντας περίχων δραστεί κατεί τον σπαρτιάτονος εἰγθεῖσ τίριε δοξασοι· «Η δραστεί τοιοῦτον, οποιον γέγει ἐδῶ ὁ ἐμπορογράφος, συκαινει τούτη ἀπεράπτωτον διατάξιν τοῦ γιγαντοῦ Χριστοῦ, διότι κατέτοι ἀνθρώπινον ἡ δραστεί τοῦ γιγαντοῦ Χριστοῦ δεινόν ἕχει περισσότερον τοῦ δραστείος τοῦ τοιοῦτον ἀνθρώπινον. Φιάλη νά ἐνσημάνη δέ τούτη διατάξιν τοῦ Θεοῦ, σον εἶναι διατάξοι, ἡς παρα-

βούλημεν σεῖν γέτε τὸ ὄρατον μετόχα (κατὰ πατέρων) τὸν
ἀνθρώπον καὶ οὕτω θάσι δυναθῆμεν νὰ ἔνοιασμεν τὰ ἀόρα-
τα τοῦ Θεοῦ. "Οπως λοιπὸν ὁ ἀνθρώπος βασιλεὺς εἰν τῇ βρα-
χίᾳ τοῦ πτερού τοῦ μικροτάτου αὐτοῦ, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται
καίποντα ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, οὕτω καὶ ὑπὲρ αὐτούς τοῦ Θεοῦ
βασιλεὺς, ἐπειδής τοῦ συγκαταστατοῦ ὄρατον καὶ καὶ ἀόρατον καὶ
ἔστι συγκερίτως ἀνεπίγνετον." Ας ἐγεγάσσωμεν τῷρε καὶ περὶ
τοῦ τοιποῦ συμβάσεως τούτου ἔστι τῆς οὐσίας ὑφίσεως τοῦ Θεοῦ,
τοῦ ὄποιον πρὸ χριστοῦ ὡρὸς ἀπηγορεύεται τοῖς ἀνθρώποις.
Αὐτὸς ὁ μέγας στόλος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Χριστοῦ ὁ ἀντο-
στάτης εἴναι τοῦ πατρὸς ἐπίτυρπος τον νόμον καὶ ὑγαῖναν αὐτοῖς
εἰς τὴν ζελειότηταν καὶ ἐζητήσατο καὶ εἴρυτε τῷ Εὐαγγελίῳ.
«Ττεῦμε οὐ Θεός καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτοῖς ἐν πνε-
ματι καὶ ἀγνθεῖσα δεῖ προσκυνεῖν» (Ιωαν. κεφ. 5'). Τόπνευμα
τοιπόν, ὡς οὐσία ὑφίσεως τοῦ Θεοῦ εἶναι ὑπεράπειρον, ἀόρατον
κατὰ τὴν ποσότηταν, ἀσεράτητον κατὰ τὴν δύναμιν, ἀκύρι-
οτον κατὰ τὸ μέγεθος, ἀνατανόνυμον κατὰ γνῶσιν, εἶναι δὲ
καὶ πύρινον, κατὰ τὸ «καὶ γέροντος οὐρανούς τοῦ προκαταβατοῦ»
(Εφρ. κεφ. 8'). Εἶναι δὲ καὶ γριευπόστατον, πατέρης Υἱού καὶ ἄγιον
πτεῦμα. καὶ κατὰ γένον τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἐγμενίζει
γέτε τὸ «δόξα πατέρι καὶ Υἱῷ καὶ ἄγιον πτεῦματι», κατὰ δὲ
τὴν ἀγγελικὴν γέτε τὸ «ἄγιος οὐ Θεός, ἄγιος ἰοχυρός, ἄγιος ἀβά-
νατος». Έδώ ὁ αγγελικός ἔμενε γέτε τὸ «ἄγιος οὐ Θεός» αἰνι-
γέται τὸν πατέρα, μέτε τὸ «ἄγιος ἰοχυρός» τὸν Υἱὸν κατὰ μέτε τὸ
ἄγιος ἀβάνατος» τὸ βαπτοτοῦν καὶ πανάγιον πτεῦμα. Κατὰ δὲ
τὴν θεωρητικὴν καὶ γθικὴν τὴν ἄγιαν πατέρων γέμιν, ἡ εἰσιανό-
τατος καὶ ἐνισιδερώσυς θεότης θεωρεῖσαι, μέτε τὸ «νοῦς, ἰοχυρός, ἀβάνατος».
Οὐ μέτε τὸ «νοῦς» συγκεντιζει τὸν πατέρα, τὴν μιαν τινάσσουσαν τῆς ε-

νιαίας θεότητος, μαρτυρεῖ ὁ ὄμνογράφος τούς. «Νοῦς μὲν οἱ ἄριν-
γκος πατέρ, εἰσενικοὶ τοῖς σοδοῖς προχρήστεσσι. (Ιωάν. Θαμασοῦ νοῦς
Γριαδ. κατ. ὃς οὐ, ἀδύτος'). Καὶ ὁ ἵερος Μικόδημος εἰς τοὺς ἀμφισ-
τετὰς τοὺς πρώτους θυραῖς τοὺς μαρτυρούς φυγεῖ. «Νοῦς καὶ τοῖς
καὶ πτυχέσσεις οἱ Θεόσι! οὐ, δέ τοι αἰσχυρός» συμβολίζει τὸν Χίον τοῦ
εἰσέραντος ιππόσασιν, μαρτυρεῖ ὁ ὄμνογράφος τοῖς δοξαστικοῦ τοῦ
ἐσπερίνος τοῦς αἵρετος πτερυγιοστῆς τούς. «Ἄγιος Ιωάννος, δι' οὐ τούς
πατέρος ἐγνωκέν». Η δέ ἀθανασίας, τοῦς ἔστι τό πανάριτον καὶ
γνωποῖον Πέτρικα, εἶναι γένερα ιππόσασιν κατὰ τὸ σύμβολον
τοῦ ὄρθοδοξοῦ ιεροῦ πτίσεως. «Έχει δέ καὶ τέσσαρες προσόντες
γένερα ιεροπόστατος καὶ ἴνιαίς θεότητος, κατεί καὶ δροσίζει, φωτίζει
καὶ ταχεπρίνει. Τό πέτρικα τοποῖ τὸ πύρινον, γένεσίας γένεσις τοῖς
τοῦ θεότητος ταῖς τρεῖς ὑποστάσεις εἶχεν ἐν ἑαυτῷ κατ' οὐσίαν
πρό τοῦ αἰώνιν καὶ πρό καταστοτῆς τοῦς περισσεως, καὶ τούτη δέν
τας εἶχε, δένθα δέ γενικούργει καθὼς κατεκέρηθε δέ τοι ίδιαν. Καὶ δια-
μένη τοῦ νοῦς ὅταν πατέρ, ὃς προείρην καὶ προώρισε τοὺς πειστούς καὶ
οὐν τῇ ιωάννῃ καὶ τῷ γνωποῖον Πνεύματι παριήγαγεν αὐτοὺς ἐν τοῦ μηδέποτε.

«Παραγγίρυγον ἔδω Κύρος, φυχή μου, τούτη ἀκερίβειαν τούτη τριῶν
ὑποστάσεων τοῦ ἴνιαίς θεότητος. Έάν το πνεῦμα τὸ πύρινον γέ-
νετος εἶχε νοῦν καὶ σῆτον Πνεύματος, τοῦς ἔστιν ἀθανασίαν καὶ
ιωάννην οὐκ εἶχε, δένθα δέ γενικούργειος δύκιουργοςσα. Έάν πάδιν εἶχε νοῦν
καὶ ιωάννην καὶ ἀθανασίαν οὐκ εἶχε, δένθα διεφθείρετο καὶ δέ τοι διε-
τίνετο. Έάν πάδιν ιωάννην καὶ ἀθανασίαν εἶχε, νοῦν δέ οὐκ εἶχε, δέν-
θα προσοῦσεν οὐδέ το προώρισε τούτη δύκιουργίαν τοῦς πειστούς.
Ἀρσενοῦ μίσος θεότητος εἴναι τριῶν ὑποστάσεων καὶ τρεῖς ὑποστά-
σεις ἐν μίᾳ θεότητι, ἐστιν ὁ δύκιουργός. Ρύτῳ εἶναι γένεσις τοῦ θεού
καὶ γένεσις τοῦς τριῶν πειστάτων καὶ ἴνιαίς θεότητος. καὶ
έδν μηδὲν οὔτες ἔννοιαν ὁ ἀνθρώπος, οὐ διατασσει ταῦτα ἔχει οὐδενά γράψει
τιναγματίων, οὐδὲ ὁ Μικόδημος ἔγραψε τοταῦθινον ὄργανον. Ιωάννης γένεται γράψει,
Μικόδημος:

καὶ νόμοι γραφής τοῖς ἀνθρώποις Θεοί. πολλούς θεούς ἐφαντάσθη
ἡ πεπταγμένη ἴδει τὸν εἰδωλοφάρυν, ἀλλά μή ἔχουσε τὸ φυσι-
κὸν κρισιμόστατον τοῦ Δυνιούργου, οὐκέ τιδημονίαν τρί-
χα μέρξειν τῇ ταῖς τοιχοῖς, τοιχοῖς, οὐπάτοντο οὐκ τοῖς λαίροσι αἰτι-
ζούσοις καὶ ἀνισχυροὶ ἀποφανθέντες. "Εἴς ὅτου δέ νόμοι ἐβεκάβη-
μενοι τοῖς ἀνθρώποις τογαρισθομούσι τοῦ περὶ Θεοῖ, τὸ ερισυπόστα-
τον καὶ ἑνίσιον τοὺς θεότυχος οἱ διναύρεις γνῶνται, οἱσι Κεφαλοί.
Οροίσι δέ κατείκην γάμοιν τοῦ γιοῦ καὶ λόγου τοῦ Θεοῦ, διότι καὶ
γάμοις τοῦ γιοῦ τοῦ Θεοῦ, δέντι εἶναι γέννησις ἀνθρωπίνη γεν-
γηγμένη μὲν ἀνθρώπινα ἰδιόματα, τὰ ὄποια φαίνονται ὁ Θεολό-
γος δέντι ἀνόρμασε τοῖς λύσοις Χριστοῖ γιόν Θεοῦ, ἀλλά Λόγον.
Βούλονται: «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τοὺς Θεούς
καὶ Θεός ἦν ὁ Λόγος» (Ιωάν. αεφ. α').

„Τότε γέγονε τὸ πύρινον, καὶ οὐσία τῆς θεότυχης πρό-
την σινητῶν σίχεν ἐν ἐσυγκεκριμένοις γιόν τους, ἕστι τὴν ισχύν, ὑπάρ-
χον ἐν σιγῇ. ἀρραγέτερος δέ τῆς δυνιούργιας ὁ Πατέρ. ἐγένητος
τοῦ γιοῦ αὐτοῦ, τοῦτον ἕστιν ἐφανέρωσε τὴν φυσικήν ισχύν αὐτοῦ
καὶ οὐν τοῦτον καὶ τὴν πατριότητα πνεύματι παρήγαγε τὴν κατίστα-
σιν τοῦ μηδέποτος. Αὕτη εἶναι καὶ γέννησις τοῦ γιοῦ καὶ Λόγου
τοῦ Θεοῦ, καὶ φανέρωσις τῆς φυσικῆς ισχύος αὐτοῦ. Όταν δέ ἦλθε
ὁ ἐπό τοῦ πατέρος πρωτορείονος κατερός τῆς ἀναγκήσεως τοῦ
ἀποτακτός καὶ πεπλαγμένου ἀνθρώπου, ἐξαπέστειλε τοῦ γιοῦ
αὐτοῦ, ἵνε ἀναγάγῃ εἰς τοὺς ὥμους, τούτους διὰ τὴν ἀνθρω-
πίνην αὐτοῦ φύσει, τοὺς πεπταγμένους ἀνθρώπους καὶ ἀνεγάγῃ
αὐτοῖς ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Καὶ κατεγένετο εἰς τὴν γῆν μή τι χωρισθεῖ-
το τοῦ πατέρος κατέτη τὴν θεότυχην, ἐν πόλει πατρῷέ τοι παρθένην Μα-
ριάμ προπορευομένην τοῦ μηνύμονος ἀρχιστρατήγου Γαβρίηλ καὶ
προσειπήν εἰς αὐτὴν τὴν σύγχρονην, καὶ ἀπανεριθεῖσα καὶ παρθένος πᾶν
τιμητος. Ἐδαί αὐτοσύγιοντας τὰ ἱερά, ἀλλά τὸν ιεροῖς προσκυνομέναν ταύτην
μεροκήν της θηριώδους δια εἰρίσιν ἀλλαχοῦ περὶ τοῦ συγγραφεῖ. ὅπερ ἀλλαγής δοῦλος

"έσοι μοι τούτο ἐπί ὄνδρας οὐ γίνωσκε," ἔφη πρὸς αὐτὴν ὁ ἀρχαιγγήτος, «Πνεῦμα ἄγιος ἐπεξίσετος ἐπὶ σὲ καὶ δύναμις ἴψιστον ἐπισυνάσσει σοι», καὶ σέποντεριθείοις τῆς παρθένου, «Ἄδον
ἴ δοιτο κυρίου γένοιτο μοι κατὰ τό ρῆμασσον». Τότε εὔδονία
τοῦ πατέρος καὶ ἐπεξίσει τοῖς παναγίοις πνεύματος εἰσῆλθεν
ἴ δύναμις τοῦ ἴψιστον τοῦτο ἔσειν ὁ κιός καὶ ἐστεύνεται εἰς τὴν
μήτραν τῆς παρθένου, μή χωρισθεῖς τοῦ πατέρος καὶ λαβών σαρ-
πες ἔρετυχον ἐπει τῶν παναγίων σεμναῖς αἵτις, ἐγενήθη μὲν οὕτως
ὁ παντεῖος Θεός, μή τιμητάρεσσος τούτην παρθένον τῆς μητρός
κατέκατις γραφός (Ποντ. ιερ. σε'). Εἰσεινος δέ, ὁ ἀπεσταλεῖται
καὶ σέπροσιτος καὶ ὁ τοῖς πατίνοις ἀγγέλοις ἀφθαστος κατέκατις
τοῦ Θεοῦ, ἐν τῷ διπλῷ ὄρθοφροι φανερώτερος ἐστενός έντεντος τούτης τῆς,
ὅπου ἐφανερώθη εἰς τοὺς σέποσοτον παῖδες καὶ εἰς τοὺς πριγομάρτυρας
επέφενον. Μυσικῶς δέ οὖν ἐσελίπει σέπο τῶν πατριδιῶν πάντων
τῶν ὄρθοφρῶν χριστιανῶν τούτων ἐργαζομένων τούτοις ἐντοῖς αὐτοῦ
κατέκατις τό. «καὶ μονίν πατέρ' αὐτῷ ποιήσωμεν» (Ιωάν. ιερ. 18').
Πρό τούτης ὄρθοφρῆς κατίσεως καὶ πρὸ τοῦ σενθρώπου εἶχε δύρκε-
σιργάσει οὐκέτι τρισυπόστατος θεότης ταὶ ἀδάρατος καὶ τοερός πνεύ-
ματος, ὃς διανείπεται σύγχρονος τούτων. Τούτο γινεται κατάδυτον
ἐπει τοῖς προφετεῦσιτος, φάγοντος. «Οἱ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντεχθεῖσαι
περὶ σοῦ τοῖς διαφυλάξαι σε ἐν πάσοις τοῖς ὄδοις σου, ἐπὶ χει-
ρῶν σέροντος μήποτε προσπόγυς πρὸς τίθον τον πόδα σου» (Φα. ιη').

«Τοῖς τούτων πατέρων μονιμοῖς εὐχαῖς καὶ βούθείοις τούτης παναγίας,
τό πατρόν ἐπεξιφάνεια τό χίλια ἐννεακοσία τεσσαράκοντα τρία.
Ἐργον καὶ κόπος εἰσεῖται, σήμων δέ καὶ κετύρεσσε.
Τοῦ ἐραχίστου χερούβειρε τον μοναχὸν τό πτισμα.
Θεωρίας κόδε σειλήται καὶ ἔστι κατε' αὐτούς,
καὶ σαφηνίσει ἀριστος τούτην ἀμνίδημον θρησκείαν.

